

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **V.H.**, s místem podnikání nám. ■■■, proti žalované **České obchodní inspekci, ústřednímu inspektorátu**, se sídlem Štěpánská 15, 120 00 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 9. 2013, č. j. ČOI 45002/13/O100/2500/13/Mo/Št,

t a k t o :

- I. Žaloba proti výrokům II. a III. rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 3. 9. 2013, č. j. ČOI 45002/13O100/2500/13/Mo/Št, se z a m í t á .**
- II. Návrh žalobce na snížení pokuty či upuštění od jejího uložení s e z a m í t á .**
- III. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí ústředního inspektorátu žalované, jímž bylo k odvolání žalobce přezkoumáno rozhodnutí ředitele inspektorátu Ústeckého a Libereckého ze dne 27. 3. 2013, č. j. ČOI/32486/13/2500/0118/RZ/BL, kterým byla žalobci uložena úhrnná pokuta ve výši 100 000 Kč za správní delikty na úseku ochrany spotřebitele pro porušení § 4 odst. 3 v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. a), b) a c) a § 5a odst. 1 písm. b), d) a e) a porušení § 19 odst. 4 zákona č. 434/1992 Sb., o ochraně spotřebitele. Výrokem I. napadeného rozhodnutí došlo ke zrušení části výroku prvostupňového rozhodnutí č. 2) a 3) a řízení bylo v tomto rozsahu zastaveno. Výrokem II. žalovaná změnila část výroku prvostupňového rozhodnutí č. 4) a 5) tak, že došlo k vypuštění druhého a třetího odstavce těchto bodů a zároveň ke snížení úhrnné pokuty z částky 100 000 Kč na částku 60 000 Kč. Výrokem III. bylo prvostupňové rozhodnutí ve zbytku potvrzeno.

Žalobce výslovně uvedl, že napadá výrok II. a III. napadeného rozhodnutí žalované, neboť správní orgány nesprávně posoudily jednání, kterého se měl dopustit, jako delikty postižitelné podle zákona o ochraně spotřebitele, protože ve svých rozhodnutích vyšly pouze

z tvrzení spotřebitelů, kterým presumovaly naprostou pravdivost popisu jednání, a žádným způsobem nepřihlédly k tvrzení žalobce. Tomu bylo jako podnikateli naopak presumováno zavinění a úmysl vědomého klamání spotřebitelů. Z těchto důvodů je dle žalobce rozhodnutí nezákonné a neměl mu být uložen trest za správní delikty ve formě pokuty. Žalobce odkázal na spis žalované a navrhoval provést důkaz jeho výpovědi jako účastníka řízení. Žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k novému řízení. Pro případ, že by soud žalobu zamítl, navrhoval snížení pokuty v mezích zákonem dovolených či upuštění od jejího uložení. Rovněž požadoval nahradit náklady řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku a dalších nákladů vzniklých v průběhu řízení.

K žalobě se písemně žalovaná vyjádřila. Žalobní tvrzení označila za neopodstatněná a odkázala na závěry svého rozhodnutí, podle nichž správní orgán I. stupně vycházel jak z podkladů obsažených ve spise, tak z argumentů žalobce. Žalovaná pak přezkoumala napadené rozhodnutí prvostupňového orgánu i nad rámec odvolacích námitek, částečně námitkách žalobce vyhověla, když z části zrušila výrok rozhodnutí orgánu I. stupně č. 2) a 3) a řízení zastavila, výrokem II. změnila části výroku č. 4) a 5) a z tohoto důvodu snížila uloženou pokutu na 60 000 Kč. Podle žalované byl skutkový stav zjištěn dostatečně a bylo vydáno objektivní a nestranné rozhodnutí. Žalovaná navrhla zamítnutí podané žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 s. ř. s. S ohledem na obsah žaloby považuje soud za nutné zdůraznit, že soudní řízení správní není pokračováním správního řízení a soud napadené rozhodnutí nepodrobuje celkovému přezkumu z hlediska zákonnosti a správnosti, ale napadené rozhodnutí zásadně zkoumá pouze v rozsahu, v němž se žalobce přezkumu domáhá, z hlediska konkrétně uplatněných žalobních bodů v souladu se zásadou dispoziční, kterou je správní soudnictví podle § 75 odst. 2 ve spojení s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ovládáno. Soud se tak zabýval pouze výroky II. a III. rozhodnutí žalované, a to v mezích konkrétně uplatněných výtek ze strany žalobce.

Ve své podstatě žalobce namítal, že naplnění skutkových podstat jednotlivých správních deliktů podle zákona o ochraně spotřebitele správní orgány shledaly pouze na základě tvrzení spotřebitelů, aniž by přihlédly k tvrzení žalobce.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že jak inspektorát Ústecký a Liberecký jako správní orgán I. stupně, tak následně žalovaná při zjištění skutkového stavu vycházely z kontrolního protokolu ze dne 12. 12. 2012. Podkladem pro tento kontrolní protokol byly nejen tvrzení spotřebitelky H.D., ale rovněž fotodokumentace předmětných výrobků, jakož i informace získané z internetových stránek www.universservis.cz a především skutečnosti obsažené v emailové korespondenci mezi spotřebitelkou H.D. a pracovníky z adresy [REDAKCE]. Podkladem pro vypracování druhého kontrolního protokolu ze dne 3. 1. 2013 pak byla opět nejen tvrzení spotřebitelky Á.Š., ale také emailová korespondence adresovaná spotřebitelkou Á.Š. opět na adresu [REDAKCE], záznam z jednání se spotřebitelkou, čestné prohlášení P.L.

Z odůvodnění rozhodnutí inspektorátu Ústecký a Liberecký ze dne 27. 3. 2013 vyplývá, že správní orgán I. stupně se s jednotlivými námitkami a tvrzeními žalobce, které vůči skutečnostem uvedených v kontrolních protokolech vznesl, vypořádal a hodnotil je z hlediska podkladů pro zjištění konstatovaná v kontrolních protokolech a z hlediska naplnění skutkových podstat uvedených správních deliktů dle relevantních ustanovení zákona o ochraně spotřebitele. Správní orgán především hodnotil tvrzení žalobce, že od 31. 1. 2013 uvádí na etiketách prodávaných výrobků smluvní podmínky odstoupení od smlouvy a vše ohledně reklamací. Dospěl ale k závěru, že toto nemá vliv na posouzení protiprávního jednání žalobce při uzavírání kupních smluv v říjnu a prosinci 2012. Shodně byla hodnocena žalobcova obrana ohledně emailových odpovědí zasílaných z adresy [REDAKCE]. Správní orgán dále hodnotil, že žalobcem doložená písemná informace týkající se odstoupení od smlouvy bez podpisu spotřebitele neprokazuje, že spotřebitelé byli žalobcem jako prodávajícím písemně nejdéle před uzavřením smlouvy informováni o právu odstoupení od smlouvy. Správní orgán uváděl, že žalobce jím požadované doklady nepředložil a nedoložil požadované údaje o pracím prášku, že je bezfosfátový, ani nezaslal nabývací doklady.

Také žalovaná se zaobírala tvrzením žalobce o komunikaci se spotřebiteli, přičemž některým výtkám vyhověla. Toto nalezlo odraz v částečném zrušení rozhodnutí vydaného v I. stupni a zastavení řízení, neboť určitá jednání žalobce nenaplníují znaky správního deliktu dle příslušných ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, protože se nejedná o agresivní obchodní taktiku ve smyslu § 5a odst. 1 písm. b) a e) uvedeného zákona. Z odůvodnění rozhodnutí žalované dále vyplývá, že při přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaná nevycházela pouze z tvrzení spotřebitelů, jak žalobce namítá, ale zabývala se i jeho tvrzením o předání informativního letáku při nákupu zboží oběma spotřebitelům. To hodnotila s přihlédnutím k obsahu předložené emailové korespondence mezi žalobcem a spotřebitelkou Á.Š. a H.D. a dovozovala, že s ohledem na skutečnosti v ní uvedené, spotřebitelky informacemi o odstoupení od smlouvy a informacemi o osobě, u níž lze uplatnit právo odstoupit od smlouvy, včetně jejího bydliště či sídla, nedisponovaly, ale měly k dispozici pouze informace o internetové stránce, kde si informace dohledaly. Není tedy pravdou, že by žalovaná presumovala sdělením spotřebitelů absolutní pravdivost, ale ke svým závěrům dospěla po jejich hodnocení společně s ostatními podklady pro vypracování kontrolních protokolů, a teprve poté dospěla k závěru, že tvrzení žalobce nejsou pravdivá. Žalovaná neopominula ani vyhodnotit informativní leták, který měl žalobce údajně při prodeji spotřebitelům předkládat, přičemž uvedla důvody, pro které jej považovala až za dodatečně vytvořený a účelově předložený.

Z uvedeného vyplývá, že správní orgány obou stupňů měly pro svá skutková zjištění dostatek podkladů, a soud žalobcově námitce nepřisvědčil, neboť neshledal, že by správní orgány tvrzení spotřebitelů a žalobcova tvrzení hodnotily tendenčně nebo že by zcela vyjádření žalobce ignorovaly a nepřihlížely k nim. Správní orgány se řádně se skutečnostmi uváděnými žalobcem vypořádaly, přičemž je hodnotily nejen z hlediska zjištění skutkového stavu, ale též z pohledu dopadu na hodnocení jednání žalobce jako protiprávního dle relevantních ustanovení zákona o ochraně spotřebitele. S ohledem na dostatečně zjištěné skutkový stav neshledal soud potřebu doplnit dokazování provedené správními orgány o účastnickou výpověď žalobce, jak bylo v žalobě navrženo.

S ohledem na to, že žalobce nevznesl konkrétní výtky proti právním závěrům o naplnění skutkových podstat jednotlivých správních deliktů podle zákona o ochraně spotřebitele, a jeho obecné námitky směřovaly do nepřihlednutí k jeho tvrzením v průběhu správního řízení, mohl se soud s ohledem na dispoziční zásadu zabývat přezkumem výroků II. a III. napadeného rozhodnutí jen omezeně.

Namítal-li žalobce, že mu bylo jako podnikateli presumováno zavinění a úmysl vědomého klamání spotřebitelů, soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. Je nutno poukázat na to, že odpovědnost ať již právnických osob či fyzických osob při podnikání či v přímé souvislosti s ním je koncipována jako odpovědnost objektivní, tedy správní orgány nejsou povolány k tomu, aby řešily zavinění, a to ať ve formě úmyslu či nedbalosti, a to ať vědomé či nevědomé. Odpovědnost žalobce jako fyzické podnikající osoby za správní delikty podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele spočívající v porušení zákazu nekalých obchodních praktik a ve smyslu § 24 odst. 7 písm. u) spočívající v neposkytnutí informace dle § 19 odst. 4 při prodeji či poskytování služeb mimo ohlášenou provozovnu tedy byla objektivní a jeho úmysl či vědomost o klamání spotřebitelů nebyly relevantní.

Ze všech uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Žalobce pro případ zamítnutí žaloby navrhoval, aby soud přistoupil k moderaci uložené pokuty ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. Svůj návrh na moderaci uložené pokuty ve výši 60 000 Kč nijak blíže neodůvodnil.

Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Uvedené ustanovení tak zakládá moderační právo soudu pro případ uložení zjevně nepřiměřeného trestu na návrh žalobce. Smyslem a účelem moderace pak není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. V případě sankcí z obecných hledisek méně závažných proto bude moderace sankce zpravidla vzácnější než v případě sankcí výrazných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, publ. Sb. NSS 2672/2012).

Právě o takový případ se jedná i u žalobce. V posuzovaném případě byla žalobci podle § 24 odst. 10 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele uložena úhrnná pokuta ve výši 60 000 Kč za sbíhající se správní delikty porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona, za něž lze uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč podle § 24 odst. 10 písm. d) zákona, a neposkytnutí informací při prodeji nebo poskytování služeb mimo ohlášenou provozovnu, za něž lze uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč podle

§ 24 odst. 10 písm. a) zákona. S ohledem na to, že pokuta byla uložena jako úhrnná za sbíhající se správní delikty, v podstatě při spodní hranici, při stanovení maximální výše pokuty ve výši až 5 000 000 Kč za přísněji trestný správní delikt, za situace, kdy byl žalobce již v minulosti za obdobné nekalé obchodní praktiky nižšími pokutami potrestán, nelze uloženou pokutu 60 000 Kč považovat za zjevně nepřiměřenou. Soud proto návrh žalobce na snížení uložené pokuty či upuštění od ní zamítl jako nedůvodný.

Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť ve stanovené lhůtě proti tomuto postupu soudu nevznesli žalobce ani žalovaná svůj nesouhlas.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má úspěšný účastník řízení právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl se svou žalobou úspěšný, úspěšnému správnímu orgánu nevznikly náklady řízení v rozsahu přesahující běžnou činnost žalované, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 25. srpna 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu